

intensitet, 8 Timers Dagen, kort sagt, det er Arbejdernes indskrænkede Ydeevne, der er Grunden til Krisen. Nu vil jeg gerne spørge, hvorfra dens højtærede Handelsminister har disse Oplysninger. Der staar saa smukt: Efter manges samstemmende Vidnesbyrd. Det er ikke den Maade, man forelægger en Betænkning for Rigsdagen paa, at man anfører det og det „efter manges samstemmende Vidnesbyrd“. Rigsdagen ønsker lidt fastere Beviser for en saadan Paastand. Dernæst anføres det med Hensyn til 8 Timers Dagen, at der ikke alene er det, at der arbejdes mindre, men der er ogsaa det, at Arbejdsmaskineriet ikke udnyttes; der henvises til, at naar det kun benyttes de 8 Timer, bliver Forrentningen for hver Time naturligvis saa meget dyrere, og der nævnes særlig tre Arter af Virksomheder: Garverier, Oliefabrikker og Svovlsyrefabrikker. Men hvor er det muligt for Ministeriet at anføre disse, naar Oliefabrikker og Svovlsyrefabrikker gaar i Treholdsdrift hele Døgnet rundt? Saadanne Fejltagelser foreligger der altsaa i denne Beretning, der skulde være vejledende. Jeg kan ikke mene andet, end at den er blevet vildledende.

Til Slutning vil jeg kun, for at være saa kort som muligt, spørge, om Meningens med den Kommission, eller hvad det nu er, bestaaende af 3 Medlemmer fra Industri- raadet og 3 valgte fra Handelsministeriet, er, at de nu direkte skal kunne tage fat, eller om hver Støtte skal forelægges Rigsdagsudvalg, eller hvordan. Sagen er jo den, at ogsaa mod disse valgte Mennesker vil der blive rejst Kritik; jeg har allerede hørt Kritik rejst og skal kun sige, at den Kritik gaar ud paa, at nogle af de Mennesker, der er valgt, er afhængige af den og den Bank. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg vil kun sige, at hvis vi ikke faar fuld Offentlighed paa disse Omraader, saa gaar det hele i Stykker. Krisens Aarsager er der blevet diskuteret om gennem mange Tider, og der er blevet paastaet det ene og det andet. Regeringen har brugt Tiden i Sommer til at paavise, at det ikke er Valutadumping, der er Skyld i Krisen, og den har villet paavise, at den foregaaende Regering ogsaa har sin Del af Ansvar for den. Det, tror jeg, er rigtigt; jeg tror ogsaa, at den foregaaende Regering har sin Del af Ansvar. Sagen er den, at den foregaaende Regering ikke havde nogen Mand, der havde Hensynsløshedens Naadegave, saaledes som den højtærede Landbrugsminister under denne Regering har det. Havde den forrige Regering haft det, havde

den forrige Regering været lige saa lykkelig som den nuværende at have Etkammersystem i Stedet for Tokammersystem, saa vilde det have været muligt for den at hindre den slette Fordeling af Samfundets Goder, som fandt Sted. Hver Gang den forsøgte paa det, blev det mødt med Modstand, den kunde paa Grund af Modstand fra Venstre ikke gennemføre mere, end den fik gennemført, til ligeligere Fordeling af Samfundets Indtægter. Og den Fordeling af Samfundets Indtægter, som fandt Sted, og som var stærkt afvigende fra det normale, bevirkede, at Efterspørgselen efter Varer ændrede sig, og at Forbruget ændrede sig — det blev mere et Luksusforbrug, mindre det Forbrug, den store almindelige Befolkning har —, og det førte atter til Produktion paa Lager af Varer, som vi nu ikke kan blive af med. Men vi er enige om, at vi ikke skal diskutere dette, og jeg forstaar ikke, at den nuværende Regering vil vise tilbage til tidligere Fejl. Det er den, der har ønsket at overtage Regeringen, det er den, der har ønsket at bringe os ud af Sumpen — saa maa den ogsaa paatage sig Ansvar for det.

Sundbo: Det er fra flere Sider krævet, at Finanslovdebatten skulde ind i et andet Spor. Jeg synes egentlig, at det Spørgsmaal var nemt at løse, hvis man efter en kort politisk Debat ved Samlingens Begyndelse fremsatte de forskellige Forslag vedrørende Administrationsgrenene under de forskellige Ministerier og samlede disse gruppevis, f. Eks. Jernbaner for sig, Havne for sig, Post og Telegraf for sig, Skolespørgsmaal for sig, sociale Spørgsmaal for sig o. s. v. Disse Spørgsmaal kunde saa gruppevis sættes under Forhandling i Løbet af Samlingen. Det behøvede ikke at gaa i Vejen for større Lovforslag, og der behøvede ikke at være mere end een Minister til Stede, hvilket jo har vist sig at være en Nødvendighed i hvert Fald i Aar, hvor der som oftest slet ingen har været til Stede. Det vilde, synes jeg, i alle Henseender have sine Fordele, og jeg henstiller til det høje Præsidium, om man ikke kunde komme til en saadan Ordning.

Jeg vil gerne rette nogle Bemærkninger til de forskellige Ministre, som for øvrigt har svaret velvilligt og sagligt paa de Spørgsmaal, jeg har stillet. Først vil jeg gerne sige til Undervisningsministeren, at jeg selvfølgelig betragter det som en god Indrømmelse, at han nu vil indskrænke Fristen for Indgivelse af Ansøgninger om Understøttelse til Højskoleophold til 4 Maaneder før Tiden. Men det er ikke nok, det er ogsaa for lang